

doen zien, hoe weinig sommige aanstaande artsen ervoor over hebben om hun medemenschen en aanstaande collega's te helpen en bovendien dan nog daaruit het voordeel te mogen trekken, hun kennis te verrijken.

Ik vroeg in de afgelopen week om assistentie, want de ernstige gevallen, die in mijn praktijk zonder voldoende hulp blijven, zijn helaas talrijk. Het informatiebureau kon aan mijn aanvraag niet voldoen. Ik kreeg door vriendelijke bemiddeling een adres van een semi-arts in Utrecht, die met drie anderen samenwoont, en telegrafeerde dadelijk. Nadat ik opgeroepen was voor een telefoongesprek, werd mij medegedeeld, dat een semi-arts beschikbaar was tegen Vrijdag 15 November, maar *niet* op de voorwaarden van het informatie-bureau, doch voor *vijftien* gulden per dag, omdat dat reeds door verschillende geneesheeren geboden was.

Dus een semi-arts maakt misbruik van de omstandigheden en schaamt zich niet om vijftien gulden te vragen voor assistentie in een praktijk, terwijl de officieele honoreering *tien* gulden per dag is voor een arts, die de geheele praktijk waarneemt en ook de volle verantwoordelijkheid draagt. Het pleit *niet* voor den bedoelden semi-arts en ik hoop, dat de zucht naar veel geld verdienen niet een algemeene kwaal is onder de aanstaande collega's, want wat is het leven van een geneesheer, als het geld nummer één is, waarom het bij hem te doen is, bij de uitoefening van zijn beroep.

Ouderkerk a/d Amstel, 11 November 1918.

M. EEF TINCK SCHATTENKERK.

DE SPECIALISTEN EN DE MAATSCHAPPIJ.

I.

De heer H. K. DE HAAS heeft gemeend uw bericht onder „Binnenland”, bldz. 1508, over het standpunt der specialisten in de Alg. Verg. der Alg. Nederl. Vereeniging v. Med. Specialisten te moeten verbeteren en zegt, dat de specialisten uit Amsterdam, Rotterdam, Groningen, Apeldoorn en Dordrecht, in tegenstelling met die van den Haag, wel met de C. V.-voorstellen instemden.

Het zij mij vergund hier de juiste meening der specialisten, zooals die in die vergadering bleek, weer te geven:

I. Algemeen verwierp men de voorstellen van het hoofdbestuur.

II. Algemeen was men van oordeel, dat plaatsen der vakbelangen in afzonderlijke organisaties buiten de Maatschappij het meest wenschelijke is.

III. Wanneer het sub II genoemde niet totstandkomt, zal de meerderheid met de C. V.-voorstellen genoegen nemen, waarbij art. 25b nog een punt van nadere bespreking zal uitmaken.

Rotterdam, 10 November 1918.

J. H. VAN VEEN.

II.

Naar aanleiding van het ingezonden stuk van dr. J. G. SCHNITZLER merk ik op, dat, na de instelling van de bijzondere organisatie der specialisten, door de voorgestelde wijziging van art. 217 de Centrale Organisatie van zelf geworden is een organisatie van ziekenfondshuisartsen met nagenoeg dezelfde rechten als de specialisten. Wat dr. SCHNITZLER noemt de tweeslachtige C. O., die feitelijk reeds lang niet meer bestaat, is dan ook reglementair opgeheven.

Er bestaat natuurlijk geen bezwaar tegen, dat het reglement zoodanig gewijzigd wordt, dat alles, wat de C. O. betreft, wordt samengevat in een hoofdstuk, luidende: „Bijzondere organisatie van ziekenfondshuisartsen”, maar noodzakelijk is het niet en zeker zou het verkeerd zijn, op dit oogenblik de voorstellen der C. V. in gevaar te brengen door er dit denkbeeld aan vast te knopen, waartegen zich misschien ook weer eenige stemmen zouden verheffen. Mochten de ziekenfondshuisartsen in hun eerstvolgende vergadering volgens art. 221f verklaren een bijzondere organisatie van

ziekenfondshuisartsen te wenschen, of mocht binnen eenige jaren de wenschelijkheid hiervan blijken, dan is het bestuur der C. O. onmiddellijk bereid, de daarvoor noodige voorstellen aan de algemeene vergadering in te dienen.

Dordrecht, 11 November 1918.

A. C. VAN BRUGGEN.

III.

In 1903 besloten wij, dat onze Maatschappij zich zou ontwikkelen in de richting eener vakvereniging ¹⁾; in 1918 wil de meerderheid zeker niet weer terug, al is dan in de afdeeling den Haag een motie, die dit voorstelt, aangenomen. Wil de vakvereniging groote kracht ontwikkelen, dan moeten nagenoeg alle vakgenooten er lid van zijn.

De specialisten stellen bepaalde eischen, na lang en rijp beraad. De wijze, waarop zij dit doen, de toon, dien sommigen aanslaan, is enkelen niet sympathiek. *Wat* zij echter verlangen, is hun minimum; de niet-specialisten zien hun belangen in de vakvereniging volstrekt niet erdoor bedreigd. Wel meenen enkelen, dat de Maatschappij door aanneming dier voorstellen ontwricht zal worden, net als in 1903 vele der ouderen, die de oude Maatschappij zoo liefhadden, vreesden. Niemand van ons weet precies, wat de toekomst voor onheilspellends of heilbrengends in haar schoot verbergt — niemand zal mij echter tegenspreken, wanneer ik beweer, dat in een tijdperk, waar alles scheurt en wankelt, een vast aaneengesloten corps van artsen, hetwelk de gezondheidsbelangen van ons volk vóór alles wil behartigen, als een baken in zee zal zijn. Laten daarom de leden onzer Maatschappij den vereenigden specialisten geven, wat zij vragen; zij zullen zonder twijfel het als een zaak, die hun eer betreft, beschouwen, te zorgen, dat onze Maatschappij in waarde erdoor wint, en wij, geneeskunstbeoefenaren allen te zamen, zullen kunnen samenwerken om het door ons uitgeoefende vak zoo heilbrengend mogelijk voor ons volk te doen zijn.

Loenen a/d Vecht, 12 November 1918.

L. L. POSTHUMA.

LIQUOR DIGITALIS BALJET.

Eenige maanden geleden kwam in het *Nederlandsch Tijdschrift voor Geneeskunde* een advertentie voor, waarin „*digitalis* BALJET” werd aangeprezen, en waarin tevens stond vermeld, dat deze *digitalis* door mij was gestandaardiseerd.

Dr. BALJET had niet het recht een dergelijke advertentie te plaatsen. Wel had ik op zijn verzoek *éénmaal* een monster van zijn praeparaat onderzocht, maar ik had dit gedaan onder uitdrukkelijk voorbehoud, dat dr. BALJET op geenerlei wijze mijn naam aan zijn middel mocht verbinden, indien hij niet of de scheikundige samenstelling of de bereidingswijze van zijn praeparaat publiceerd. Ik stelde die voorwaarde, omdat ik weliswaar gaarne wil helpen bij het zoeken naar een goed *digitalis*praeparaat, dat geschikt is voor insputting, maar niet wil helpen bevorderen het verspreiden van geneesmiddelen, waarvan de samenstelling wordt geheimgehouden, zoodat de arts, die het gebruikt, niet weet, welke werkzame bestanddeelen hij zijn patiënt geeft. Dr. BALJET heeft nu — tegen mijn advies — de samenstelling van zijn praeparaat geheimgehouden en desondanks, tegen onze afspraak, mijn naam bij zijn reclame vermeld op een wijze, die den indruk zou kunnen vestigen, dat ik eenige verantwoordelijkheid voor de werking van dit praeparaat zou dragen.

Nadat ik deze advertentie gelezen had, heb ik dr. BALJET mijn bezwaren medegedeeld en hem bericht, dat ik tegen deze wijze van handelen in het openbaar zou protesteeren, tenzij hij zelf een verklaring hieromtrent zou publiceeren. Op zijn verzoek heb ik echter, om hem ter wille te zijn, toen nog gezwegen, waarbij hij mij beloofde, dat hij de advertentie zou terugtrekken en verder bij zijn reclame mijn naam niet meer zou gebruiken.

¹⁾ Een eigenlijke „vakvereniging” kon zij nooit worden, omdat onder vakvereniging algemeen wordt verstaan: „een voortdurend verbond van *loonarbeiders* tot instandhouding en verbetering hunner arbeidsvoorwaarden” (omschrijving van het echtpaar WEBB).